

ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส

The Readiness in Collection of land and building tax Act 2019 of Local Government in Naradhiwas Province

มายามีน หวันฮัสซัน^{1*}, อามาณีย์ ยะปา² และซูไวบะห์ กาโฮง²
Mayameen Wanhassan^{1*}, Amanee Yapa² and Suwaibah Kahong²

¹ อาจารย์, คณะวิทยาการจัดการ, มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

¹ Academic, Department of Accountancy, Faculty of Science of Management, Naradhiwas University.

² นักศึกษาระดับปริญญาตรี, บัญชีบัณฑิต, สาขาวิชาการบัญชี, มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์

² Graduate student, Department of Accountancy, Faculty of Science of Management, Naradhiwas University.

*Corresponding author, E-mail: rokiyoh.y@gmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาถึงระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส 2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส และ 3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ หัวหน้าส่วนงานคลัง และพนักงานจัดเก็บภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส โดยการใช้แบบสอบถาม

ผลการวิจัยพบว่า ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส อยู่ในระดับมาก และพบว่าระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส มีระดับความพร้อมที่ไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ ยังพบว่า ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ประสบการณ์ในการทำงานและประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562

คำสำคัญ: ความพร้อม, การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562, องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส

Abstract

The objective of this research was 1. to study readiness level in land and building tax collection of Local Government in Naradhiwas Province 2. To compare readiness level in collection of land and building tax of each type of Local Government in Naradhiwas Province and 3. to study factor which associate with readiness in Land and building tax collection of Local Government in Naradhiwas Province. The sample of this research consist of the head of finance Department and tax collection staffs. The data was collected by using questionnaire.

The results revealed that readiness in land and building tax collection of Local Government in Naradhiwas Province is in the high level. Besides, the readiness level in collection land and building tax of Local Government in Naradhiwas Province are not different. In addition, education levels, work of position, work experiences and type of local Government are not associated with the readiness in collection of land and building tax Act 2019.

Keywords: readiness, Land and Building Tax Collection Act 2019 , Local Government in Narddhiwas Province

บทนำ

ในการพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า นั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำเป็นต้องใช้เงินงบประมาณจำนวนมากเพื่อใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการพัฒนาท้องถิ่นในด้านต่าง ๆ ปัจจัยที่สำคัญในการได้มาซึ่งงบประมาณเพื่อใช้ในการพัฒนาท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้า คือ รายได้ ซึ่งมาจากการจัดเก็บภาษีจากคนในท้องถิ่น ทั้งนี้การใช้จ่ายงบประมาณของท้องถิ่นแต่ละท้องถิ่นยังไม่สามารถที่จะหารายได้ให้เพียงพอต่อการใช้บริหารเพื่อพัฒนาท้องถิ่นได้

ประเทศไทยมีการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทั้งหมด 3 รูปแบบ ประกอบด้วย ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ และภาษีป้าย พระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พ.ศ. 2475 มีการจัดเก็บภาษีจากโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่นกับที่ดินที่ใช้ประโยชน์ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น ในอัตราร้อยละ 12.5 ของค่ารายปีหรือค่าเช่า และพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 จัดเก็บจากทุกคนที่มีกรรมสิทธิ์หรือครอบครองที่ดินที่ไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน โดยที่ดินที่ต้องเสียภาษีได้แก่ พื้นที่ที่เป็นดินและพื้นที่ที่เป็นภูเขาหรือที่มีน้ำด้วย ซึ่งจัดเก็บจากราคापานกลางของที่ดินที่ประเมินโดยเจ้าพนักงานที่ดินที่ต้องปรับปรุงทุกรอบ 4 ปี แต่ในปัจจุบันยังคงใช้ราคาปานกลางที่ดินเดิม ที่ประเมินภาษีตั้งแต่ปี 2521-2524 จากการจัดเก็บภาษีทั้งสองรูปแบบได้ถูกบังคับใช้มาเป็นเวลานาน ทำให้การคำนวณฐานภาษี การประเมินภาษี ตลอดจนขั้นตอนการดำเนินการมีความแตกต่างกัน ทั้ง ๆ ที่การจัดเก็บภาษีดังกล่าวเป็นการจัดเก็บจากทรัพย์สินเช่นเดียวกัน จึงทำให้การจัดเก็บภาษีไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบันและทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมต่อผู้เสียภาษี จึงทำให้มีพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้การจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินในท้องถิ่นมีความเป็นระบบมากขึ้น กระตุ้นการใช้ประโยชน์จากที่ดิน ทำให้มีการกระจายอำนาจในการถือครองที่ดิน เกิดการกระจายอำนาจให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และสร้างความเป็นธรรม

ให้กับผู้เสียภาษี รวมทั้งเป็นการช่วยสร้างรายได้ที่มากขึ้นให้กับท้องถิ่นด้วย ซึ่งการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ย่อมต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจและความพร้อมของผู้ใช้กฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง รวมทั้งระบบสนับสนุนต่าง ๆ เพื่อให้การบังคับใช้พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 จะเริ่มมีการจัดเก็บในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 โดยบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีจะต้องมีการจัดเตรียมความพร้อมเพื่อให้การจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินเกิดประสิทธิผลตามพระราชบัญญัติการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 และมีความเป็นธรรมให้กับผู้เสียภาษีมากขึ้น (เอกราช บุญเรือง, 2557-2558)

จังหวัดนราธิวาสเป็นจังหวัดที่มีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างทั้งหมด 88 แห่ง แบ่งเป็นเทศบาลเมือง 4 แห่ง เทศบาลตำบล 11 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบล 73 แห่ง (กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น, 2560) จากเหตุผลดังกล่าวผู้ศึกษาจึงเห็นความสำคัญที่จะต้องมีการศึกษาความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส เพื่อนำผลการศึกษาเป็นแนวทางการปรับใช้ในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมกับแต่ละพื้นที่ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส
3. เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส

สมมติฐานการวิจัย

1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาสมีความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 อยู่ในระดับมาก
2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส มีระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ที่แตกต่างกัน
3. ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ประสบการณ์ในการทำงาน และประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

1. แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น

การกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่น คือการที่รัฐบาลกระจายอำนาจการปกครองให้กับท้องถิ่น โดยให้ท้องถิ่นได้ปกครองตนเอง และให้มีสภาพเป็นนิติบุคคลที่มีอำนาจในการดำเนินการได้เอง ไม่ว่าจะเป็น การเลือกผู้บริหารและสมาชิกสภาท้องถิ่น การกำหนดงบประมาณ การมีเจ้าหน้าที่ของท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารงานท้องถิ่นและตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง แต่การกระจายอำนาจออกไป ก็อาจส่งผลให้เกิดการแข่งขันในท้องถิ่นอย่างรุนแรงและเกิดความแตกแยก รวมทั้งนำไปสู่การทุจริตในท้องถิ่นได้

2. แนวคิดเกี่ยวกับการคลังท้องถิ่น

การคลังท้องถิ่นเป็นการที่ท้องถิ่นมีอำนาจในการบริหารงบประมาณเองผ่านทาง การจัดเก็บภาษี ซึ่งทำให้เกิดรายได้แก่ท้องถิ่น และนำรายได้ดังกล่าวไปใช้จ่าย เช่น ด้านบริการสาธารณะ การจ่ายค่าจ้างเงินเดือนให้บุคลากรของท้องถิ่น หรือการใช้จ่ายเพื่อการลงทุนในด้านต่าง ๆ การที่ท้องถิ่นมีอำนาจดังกล่าวทำให้เกิดความสะดวกรวดเร็วในการบริการสาธารณะให้กับประชาชนในท้องถิ่น โดยไม่จำเป็นต้องรอรับงบประมาณอุดหนุนจากรัฐเพียงอย่างเดียว

การคลังท้องถิ่น ถือได้ว่ามีความสำคัญต่อท้องถิ่นและประเทศเป็นอย่างมาก เนื่องจากการคลังท้องถิ่นเป็นเรื่องของการจัดหารายได้และการใช้จ่ายเพื่อนำไปใช้ในการบริการและพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งท้องถิ่นจะมีความเจริญก้าวหน้าและสามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง ย่อมต้องอาศัยรายได้เพียงพอในการจัดทำบริการสาธารณะ ซึ่งรายได้ดังกล่าวต้องมาจากรายได้ที่ท้องถิ่นจัดเก็บเองเป็นหลัก เพื่อให้สามารถจัดทำบริการสาธารณะได้อย่างคล่องตัว แต่ถ้ารายได้หลักของท้องถิ่นมาจากการอุดหนุนจากรัฐบาล จะทำให้การจัดทำบริการสาธารณะของท้องถิ่นต้องถูกควบคุมจากรัฐบาล การจัดทำบริการสาธารณะไม่สามารถตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง ดังนั้น คลังท้องถิ่นจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอเพื่อนำมาใช้ในการจัดทำบริการสาธารณะได้อย่างตรงความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ

รายได้ของท้องถิ่น แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ รายได้จากภาษีอากร รายได้อื่นและเงินอุดหนุนจากรัฐบาล ซึ่งในการจัดทำบริการสาธารณะต้องอาศัยรายได้เงินอุดหนุนจากรัฐบาล จึงทำให้ไม่คล่องตัวในการจัดทำ ดังนั้นการบริหารจัดเก็บรายได้ของท้องถิ่นจึงควรต้องมีการจัดเก็บได้รายจากภาษีอากรให้มากขึ้น เพื่อให้การจัดทำบริการสาธารณะเป็นไปอย่างรวดเร็ว ทันต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้

3. แนวคิดเกี่ยวกับภาษีทรัพย์สิน

ภาษีทรัพย์สิน เป็นการจัดเก็บรายได้จากทรัพย์สินที่ครอบครองอยู่ไม่ว่าเป็นที่ดิน สิ่งปลูกสร้าง มรดกต่าง ๆ หากการจัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินมีประสิทธิภาพ จะทำให้เพิ่มรายได้กับรัฐบาลและท้องถิ่น ซึ่งปัจจุบันภาษีที่จัดเก็บจากทรัพย์สิน ได้แก่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ แต่เนื่องจากการจัดเก็บภาษีดังกล่าวยังมีการจัดเก็บได้ไม่เต็มที่ จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การบริหารจัดการภาษียังไม่มีประสิทธิภาพ

4. แนวคิดภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562

ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง เป็นการจัดเก็บภาษีที่เกิดจากข้อบกพร่องที่เกิดจากการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดิน และภาษีบำรุงท้องที่ โดยมีการเปลี่ยนแปลงแนวการบริหารจัดการเก็บภาษีเพื่อให้

สอดคล้องกับสภาพปัจจุบัน และเป็นการสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่นและสร้างความเป็นธรรมในสังคม จึงได้บัญญัติพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 หากได้มีการนำกฎหมายดังกล่าวมาใช้ จะทำให้เกิดประโยชน์ (สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2554) ดังนี้

1. ทำให้ระบบภาษีการถือครองทรัพย์สินดีขึ้น เนื่องจากปัจจุบันภาษีโรงเรือนและที่ดินและภาษีบำรุงท้องที่ ไม่อาจทำหน้าที่ในการเป็นภาษีการถือครองที่ดินเพราะมีข้อยกเว้นลดหย่อนมาก แต่ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างมีข้อยกเว้นน้อยที่สุดจะมีภาระภาษีที่เป็นตัวบีบให้เจ้าของต้องหาทางทำประโยชน์ในทรัพย์สินที่ถือครองอยู่อย่างน้อยเท่ากับค่าภาษีที่เสีย หรือถ้ามีทรัพย์สินมากเป็นภาระไม่คุ้มกับการถือไว้เพื่อรอเก็งกำไรก็ต้องจำหน่ายจ่ายโอนออกไป จึงช่วยลดการกักตุนที่ดินเพื่อการเก็งกำไร

2. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการปกครองตนเองของท้องถิ่นโดยประชาชนทุกคนเมื่อมีส่วนร่วมกับการเสียภาษีบำรุงท้องที่แล้วย่อมต้องการตรวจสอบการใช้จ่ายเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่าเป็นไปตามความต้องการของตนเองหรือไม่ และการใช้ถูกต้องเพียงใด

3. ส่งเสริมการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นสามารถกำหนดอัตราภาษีสูงกว่าอัตราที่คณะกรรมการกำหนดอัตราภาษีกำหนดได้ในกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็นเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยออกเป็นข้อบัญญัติไม่เกินอัตราเพดานที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

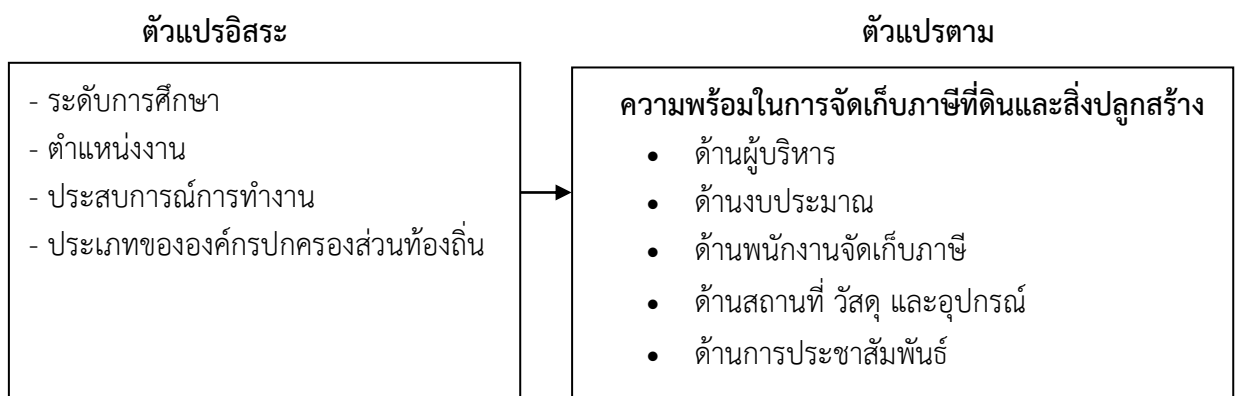
4. ฐานภาษีกว้างขึ้นเพราะกระจายภาระให้เจ้าของทรัพย์สินทุกคนต้องร่วมกันเสียภาษีบำรุงท้องที่ ทำให้ระบบภาษีมีความเป็นธรรมมากขึ้น โดยกำหนดให้เจ้าของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างที่มีลักษณะให้บุคคลใช้เพื่อการอยู่อาศัย ให้เสียภาษีในอัตราที่อยู่อาศัย หรือเสียล้านละ 200 บาท แทนที่จะเสียล้านละ 3,000 บาท

5. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้มากขึ้นเพียงพอต่อการใช้จ่ายในการจัดบริการสาธารณะตอบสนองความต้องการของคนในท้องถิ่น ทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้มแข็ง ลดภาระเงินอุดหนุนของรัฐบาล ทำให้รัฐบาลสามารถนำเงินงบประมาณไปใช้ในการพัฒนาด้านอื่นได้มากขึ้น

ดังนั้น หากภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างได้ถูกบังคับใช้จริง จะทำให้เกิดประโยชน์ต่อองค์กรคลังท้องถิ่นเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการสร้างรายได้ให้กับท้องถิ่น การลดความเหลื่อมล้ำระหว่างคนรวยกับคนจน และทำให้ท้องถิ่นมีความสามารถในการพึ่งพาตนเองมากขึ้น ซึ่งจะทำให้สามารถจัดทำบริการสาธารณะได้อย่างตรงตามความต้องการขอประชาชนในท้องถิ่น

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้วิจัยเชิงปริมาณ ศึกษากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นหัวหน้าส่วนงานคลัง และพนักงานจัดเก็บภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส ประกอบด้วย เทศบาลเมืองจำนวน 2 แห่ง เทศบาลตำบลจำนวน 12 แห่ง และองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 65 แห่ง ด้วยการใช้แบบสอบถามถามข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ตอนที่ 2 ระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562

ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562

ผู้วิจัยได้ตรวจสอบเครื่องมือในการวิจัยโดยการนำแบบสอบถามที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบสอบถามแล้วนำมาคำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (index of item objective congruence) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.857

ข้อมูลที่รวบรวมได้ถูกวิเคราะห์ โดยการใช้ค่าความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป และระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง ตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ทั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดช่วงคะแนนเฉลี่ยและการแปลผลข้อมูลของระดับความพร้อมดังนี้ (เอกราช บุญเรือง (2557-2558 : 125) ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.00 – 1.80	หมายถึง การมีระดับความพร้อมน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	1.81 – 2.60	หมายถึง การมีระดับความพร้อมน้อย
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	2.61 – 3.40	หมายถึง การมีระดับความพร้อมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	3.41 – 4.20	หมายถึง การมีระดับความพร้อมมาก
คะแนนเฉลี่ยตั้งแต่	4.21 – 5.00	หมายถึง การมีระดับความพร้อมมากที่สุด

นอกจากนี้ ได้ใช้ค่า F-test สำหรับการเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทว่ามีความแตกต่างกันหรือไม่

ผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย เรื่อง ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส ปรากฏผลดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งงาน ประสบการณ์การทำงาน ประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.เพศ		
ชาย	48	31.0
หญิง	107	69.0
รวม	155	100.0
2.อายุ		
20 - 30 ปี	5	3.2
31 - 40 ปี	62	40.0
41 - 50 ปี	66	42.6
51 ปีขึ้นไป	22	14.2
รวม	155	100.0
3.ระดับการศึกษา		
ปวส. / อนุปริญญา / ปริญญาตรี	127	81.9
สูงกว่าปริญญาตรี	28	18.1
รวม	155	100.0
4. ตำแหน่งงาน		
หัวหน้าส่วนงานคลัง	64	41.3
พนักงานจัดเก็บรายได้	91	58.7
รวม	155	100.0
5.ประสบการณ์การทำงาน		
ต่ำกว่า 5 ปี	8	5.2
5 - 10 ปี	52	33.5
11 - 15 ปี	66	42.6
15 ปีขึ้นไป	29	18.7
รวม	155	100.0
6. ประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น		
เทศบาลเมือง	4	2.6
เทศบาลตำบล	20	12.9
องค์การบริหารส่วนตำบล	131	84.5
รวม	155	100.0

จากตารางที่ 1 พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 69 มีอายุระหว่าง 41 - 50 ปี ร้อยละ 42.60 ระดับการศึกษาประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง/อนุปริญญา/ปริญญาตรี ร้อยละ 81.90 ตำแหน่งงานเป็นพนักงานจัดเก็บรายได้ ร้อยละ 58.70 มีประสบการณ์การทำงานในองค์กร 11-15 ปี ร้อยละ 42.60 และประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ร้อยละ 84.50

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเกี่ยวกับระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดิน และสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ในภาพรวม

ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562	ระดับความพร้อม		
	Mean	S.D	แปลผล
ด้านผู้บริหาร	4.00	0.512	มาก
ด้านงบประมาณ	3.85	0.463	มาก
ด้านพนักงานจัดเก็บ	3.69	0.576	มาก
ด้านสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	3.79	0.492	มาก
ด้านการประชาสัมพันธ์	3.61	0.686	มาก
เฉลี่ยรวม	3.7724	0.43279	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่าระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครราชสีมา ในภาพรวมในระดับมากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.77 ($\bar{x} = 3.77$) เมื่อพิจารณาแต่ละข้อพบว่าทุกข้อมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก โดยความพร้อมด้านผู้บริหาร มีค่าเฉลี่ยสูงสุดเท่ากับ 4.00 ($\bar{x} = 4.00$) รองลงมาคือ ความพร้อมด้านงบประมาณ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.85 ($\bar{x} = 3.85$) ด้านสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 ($\bar{x} = 3.79$) ด้านพนักงานจัดเก็บมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.69 ($\bar{x} = 3.69$) และด้านการประชาสัมพันธ์มีความพร้อมน้อยที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.61 ($\bar{x} = 3.61$)

ตารางที่ 3 แสดงการเปรียบเทียบความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนครราชสีมา ตามประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ด้าน	แหล่งรวม	SS	df	MS	F	Sig
	ความแปรปรวน					
ด้านผู้บริหาร	ระหว่างกลุ่ม	0.21	2	0.10	0.39	0.69
ด้านงบประมาณ	ระหว่างกลุ่ม	0.40	2	0.20	0.94	0.39
ด้านพนักงานจัดเก็บ	ระหว่างกลุ่ม	1.03	2	0.51	1.56	0.21
ด้านสถานที่ วัสดุ และอุปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	0.17	2	0.08	0.35	0.79
ด้านการประชาสัมพันธ์	ระหว่างกลุ่ม	2.99	2	1.50	3.27	0.04*
รวมเฉลี่ย	ระหว่างกลุ่ม	0.52	2	0.26	1.39	0.25

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4 แสดงการเปรียบเทียบความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในแต่ละประเภท

ประเภท	เปรียบเทียบกับ	ระดับความพร้อม
เทศบาลเมือง	เทศบาลตำบล องค์การบริหารส่วนตำบล	ไม่แตกต่าง ไม่แตกต่าง
เทศบาลตำบล	เทศบาลเมือง องค์การบริหารส่วนตำบล	ไม่แตกต่าง ไม่แตกต่าง
องค์การบริหารส่วนตำบล	เทศบาลเมือง เทศบาลตำบล	ไม่แตกต่าง ไม่แตกต่าง

จากตารางที่ 4 พบว่า การเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส ซึ่งจากการวิจัยพบว่ารูปแบบลักษณะการปกครองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส มีระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ไม่แตกต่างกัน แต่ความพร้อมด้านการประชาสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปและอภิปรายผล

ผลการวิจัย เรื่อง ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส สรุปได้ดังนี้

1. ระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส โดยภาพรวม พบว่าอยู่ระดับมาก เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ผู้วิจัยอภิปรายว่า เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส มีการตื่นตัวในการเตรียมความพร้อมในด้านผู้บริหาร ด้านงบประมาณ ด้านพนักงานจัดเก็บ ด้านสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ และด้านการประชาสัมพันธ์ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะด้านผู้บริหารมีค่าเฉลี่ยสูงสุด เนื่องจากผู้บริหาร ได้มอบนโยบายที่ชัดเจนในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง มีการแบ่งแยกหน้าที่การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พร้อมให้การสนับสนุนงบประมาณเพื่อเตรียมความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง สอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติศักดิ์ แพรวพรายรัตน์ (2553) เรื่อง พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี พบว่า พฤติกรรมผู้นำของผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรีอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะพฤติกรรมผู้นำที่เน้นความสัมพันธ์ เน้นงาน เน้นการเปลี่ยนแปลง และสอดคล้องกับงานวิจัยของปาริฉัตร ภูตองลม (2559) เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองขาม อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า ปัจจัยด้านบุคลากรด้านมาตรการในการดำเนินงาน มีผลในประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองขาม อำเภอขามเฒ่า จังหวัดกาฬสินธุ์

2. การเปรียบเทียบระดับความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติ ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส ไม่ได้เป็นไปตาม ข้อสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้ ผู้วิจัยอภิปรายว่าเนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภท ไม่มีความ แตกต่างกัน เพราะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่ว่าขนาดใหญ่หรือขนาดเล็กต้องเตรียมพร้อมในการ บังคับใช้พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 ในวันที่ 1 มกราคม 2563 จึงต้องมีความ พร้อมอยู่เสมอไม่ว่าจะเป็นทางด้านบุคลากร สิ่งอำนวยความสะดวก และระบบการจัดเก็บ เพื่อให้การ จัดเก็บภาษีมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของการงานวิจัยของจรินทร์ เทศวานิช และคณะ (2552) ที่ได้ศึกษา เรื่อง โครงการประเมินการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างรูปแบบใหม่และผลกระทบ ต่อการใช้ที่ดิน พบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความพร้อม ถ้าได้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน จัดทำ ฐานข้อมูล แผนที่ภาษี และทะเบียนทรัพย์สิน แต่ความพร้อมด้านการประชาสัมพันธ์ขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เพราะการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึงจะทำให้ ประชาชนได้ทราบข่าวล่วงหน้าและเตรียมพร้อมในการเสียภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติ ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 สอดคล้องกับงานวิจัย เอกราช บุญเรือง (2558) เรื่อง ความพร้อมใน การจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี พบว่า การ ประชาสัมพันธ์เรื่องกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้ประชาชนได้ทราบล่วงหน้า การได้รับความ ร่วมมือและการมีส่วนร่วมจากประชาชนในพื้นที่การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้งาน งานวิจัยของพรรณอร พัฒนาการคำ (2560) เรื่อง ปัจจัยความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและ ประชาชนกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 : กรณีศึกษาเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนจังหวัด นครสวรรค์ พบว่า ด้านความร่วมมือ ประเด็นหน่วยงานท้องถิ่น หรือชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการมีส่วนร่วม ในการสร้างความเข้าใจกับประชาชน ดังนั้น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่งควรมีการเตรียม ความพร้อมก่อนที่จะเริ่มจัดเก็บจริงในวันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 ไม่ว่าจะเป็นด้านผู้บริหาร ด้าน งบประมาณ ด้านพนักงานจัดเก็บ ด้านสถานที่ วัสดุและอุปกรณ์ และด้านการประชาสัมพันธ์ เพื่อให้การ จัดเก็บภาษีจากทรัพย์สินเกิดประสิทธิผลตามพระราชบัญญัติการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562 เกิดประสิทธิผล และมีความเป็นธรรมให้กับผู้เสียภาษีด้วย

3. ระดับการศึกษา อายุ ตำแหน่งงาน ประสบการณ์การทำงานและประเภทขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นไม่มีความสัมพันธ์ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส ซึ่งเป็นไปตามข้อสมมติฐานข้อที่ 3 ผู้วิจัยอภิปรายว่าเนื่องจากกฎหมาย ภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างยังไม่ได้ถูกบังคับใช้ และเป็นความรู้ใหม่ ดังนั้น ไม่ว่าจะกลุ่มตัวอย่างจะมีระดับ การศึกษา อายุงาน ตำแหน่งงาน ประสบการณ์การทำงาน และประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ก็ ต้องเริ่มศึกษาความรู้เกี่ยวกับกฎหมายภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างเหมือนกัน จึงทำให้ระดับการศึกษา อายุ งาน ตำแหน่งงาน ประสบการณ์การทำงาน และประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีความสัมพันธ์ ต่อความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับระดับความรู้ความเข้าใจในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูก สร้างของผู้บริหาร และเจ้าหน้าที่ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจังหวัดนราธิวาส

2. ควรศึกษาประเด็นที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติของประชาชนในจังหวัดใหญ่ที่มีต่อการจัดเก็บภาษี ที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562

คำขอบคุณ

งานวิจัยความร่วมมือในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างตามพระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ.2562 ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส สำเร็จลงได้ด้วยการให้คำปรึกษาจากอาจารย์มายามีน หวันฮัซซัน อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่ได้ให้คำแนะนำด้านต่าง ๆ ในการจัดทำกรวิจัย ตลอดจนตรวจสอบปรับปรุงและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนงานเสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบพระคุณ หัวหน้าส่วนงานคลัง และพนักงานจัดเก็บภาษีแต่ละหน่วยงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดนราธิวาส ที่ได้สละเวลาอันมีค่าในการตอบแบบสอบถามเพื่อให้ข้อมูลอันเป็นประโยชน์ต่อการจัดทำวิจัย

เอกสารอ้างอิง

- กาญจนา หิรัญเรือง. (2553). แนวทางการพัฒนาประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีอากรขององค์กรบริหารส่วนตำบล : กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลคลองสระ อำเภอกาญจนดิษฐ์ จังหวัดสุราษฎร์ธานี.
- เกษภา เสมอใจ. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลดงมะดะ อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงราย.
- กันยารวรรณ กำเนิดสินธุ์. (2555). ประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้ของเทศบาล : ศึกษากรณีเทศบาลตำบลแหลมฟ้าผ่า อำเภอพระสมุทรเจดีย์ จังหวัดสมุทรปราการ.
- จรินทร์ เทศวานิช และคณะ. (2553). โครงการประเมินการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างรูปแบบใหม่และผลกระทบต่อการใช้ที่ดิน. วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช. 23(1), 47-59.
- จริยาภรณ์ รุ่งโรจน์นวกุล และนันทสารี สุขโต. (2558). การเตรียมความพร้อมของสถานประกอบการในเกาะเกร็ด จ.นนทบุรี ในการเป็นการท่องเที่ยวเชิงสร้างสรรค์เพื่อเข้าสู่ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน.
- เดือนน้อย จันทรสชา. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บรายได้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : กรณีศึกษาเทศบาลเมืองมุกดาหาร.
- ทรายทอง เลิศเปียง. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อความพร้อมของบุคลากรทางบัญชี เพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน กรณีศึกษาสถานประกอบการเซรามิค ตำบลท่าผา อำเภอเกาะคา จังหวัดลำปาง.
- ธนากร เกาะพนม. (2554). ปัจจัยการบริหารการคลังท้องถิ่นที่มีความสัมพันธ์กับการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลหนองฮี อำเภอหนองฮี จังหวัดร้อยเอ็ด.
- นฤมล สุมรรคา. (2554). ปัจจัยที่มีผลต่อความพร้อมของบุคลากรทางบัญชีเพื่อรองรับประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน:กรณีศึกษาสถานประกอบการ จังหวัดสระบุรี.
- นิตยา หอมมาน. (2551). ความคิดเห็นของผู้เสียภาษี ในการเพิ่มประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหาง อำเภอเทิง จังหวัดเชียงราย.
- ประพาฬ วงศ์สุบิน. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น : การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอแกลง จังหวัดระยอง.

- ปาริฉัตร ภูตองลม. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองขาม อำเภอยางตลาด จังหวัดกาฬสินธุ์.
- พรรณอร พัฒนาการค้า. (2560). ปัจจัยความพร้อมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและประชาชนกับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปี พ.ศ. 2558 : กรณีศึกษาเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วน จังหวัดนครสวรรค์. พระราชบัญญัติภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง พ.ศ. 2562. (2562). ราชกิจจานุเบกษา. ฉบับที่ 3. พิษณุสัญญา พรรณศิลป์, สัญญา เคนาภูมิ และเสาวลักษณ์ โกศลกิตติอัมพร. (2015). บทบาทของผู้บริหารท้องถิ่นในศตวรรษที่ 21. วารสารนิติศึกษาปริทรรศน์ มจร ปีที่ 3 ฉบับที่ 2.
- เพ็ญศรี บำรุงรส. (2552). ความคิดเห็นต่อประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีโรงเรือนและที่ดินขององค์การบริหารส่วนตำบลปอ อำเภอเวียงแก่น จังหวัดเชียงราย.
- วงศ์พัฒนา ศรีประเสริฐ. (2553). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจเกี่ยวกับประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลโพธิ์สัย อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด.
- วาสนา เมธาวรากุล. (2559). ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการจัดเก็บภาษีบำรุงท้องถิ่นของเจ้าหน้าที่องค์การบริหารส่วนตำบล กรณีศึกษาองค์การบริหารส่วนตำบลหนองปลิง อำเภอหนองแค จังหวัดสระบุรี.
- ศิริพร สีสว่าง และสิทธิเดช สิริสุขะ. (2558) ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการจัดเก็บภาษีขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตอำเภอท่ายาง จังหวัดเพชรบุรี.
- สุภาวดี ไร้อ. (2552). ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการจัดเก็บภาษีของเทศบาลตำบลเจดีย์หลวง อำเภอแม่สรวย จังหวัดเชียงราย.
- อนันต์ หิรัญสาลี. (2550). ความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บภาษีและผู้เสียภาษีต่อการจัดเก็บภาษี โรงเรือนและที่ดินขององค์การบริหารส่วนตำบลเชิงทะเล.
- เอกราช บุญเรือง. (2558). ความพร้อมในการจัดเก็บภาษีที่ดินและสิ่งปลูกสร้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในจังหวัดอุบลราชธานี.